

C:\Users\Plazma\Desktop\304\bri_Strugacti-Pisecna_horecka.pdb

PDB Name: bri_Strugacti-Pisecna horecka
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 22.9.2007
Modification Date: 22.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Arkadij a Boris Strugačtí:
Písečná horečka

(Přeložil AlKas.)

- Víš, - řekl Bob, - teď bych se napil rajské šťávy... - obrátil se na druhý bok a s odporem vyplivl okurku. - Když po cigaretách bolí jazyk, není nad rajskou šťávu.

- Když tě něco bolí, musíš pít koňak, - řekl ten velký, vychrtlý, říkali mu Vikomt. - Případně vodku. Hodí se i likéry. Nebráním se ani vínu, ve kterém, jak známo, je pravda. Ale nejlepší ze všeho je špiritus.

- Zapomněl jsi na pivo. Jsi pařez, - řekl Bob, - já bych teď vypil piva...

Ve stanu bylo horko a temno. Na podlaze se válely spací pytle, spousta okurek, karabina, náboje a pár holínek. Nízkými trojúhelníkovými dveřmi stanu bylo vidět červenavé tmavé duny a nebe, pokryté těžkými mraky. Plátěné stěny šustily v poryvech horkého větru.

- Poslouchej, Bobe, neskřípe ti v zubech písek?

- Nestačím si odplivovat. O co ti jde?

- Já už toho mám dost. Už to žvýkám druhý týden. Jde mi to na nervy. Počkám ještě pár dní, získám víc slin, zajdu k našemu a...

- Po cestě nabereš sliny a náboje. Budeš strašný ve svém hněvu, budeš sekat trní, ale Nachové nebe tě sežehne a tvoje vysoké tělo zasype písek. Neb takový je život. Až odejdeš, nezapomeň se střelit do hlavy - to zkrátí tvou trnitou pouť a ušetří mnoho drahocenného času. Já budu štkát nad tvým tělem. Přeu ti zdar.

Bob si odplivl a natáhl se pro cigaretu. Sedl si, škrtl sirku, zapálil si a začal si prohlížet své bosé nohy. Opatrně se dotkl napučené modré rány.

- Zdejší mravenci koušou jak leopardi, řekl, - ty mě musíš politovat, Vikomte.

Vikomt neodpověděl. Poryv větru nadzvedl podlažku stanu a dýchl žhavým pískem. Bob se kulhaje zvedl, klopýtl o židli a netrpělivě vylezl ze stanu.

- Horko jak v pekle, bylo ho slyšet, - Vikomte, přáteli, ty žaživa shniješ... vylez a nadechni se čistého vzduchu! Ach, jaký vzduch! Je chladný jako dech ledničky! Riviéra, Riviéra! Nevěříte? Čichněte si...

Vikomt, který vztekle mlel rty a co minutu plival, slyšel, jak Bob brousil kolem stanu - kontroloval upevnění. Zpoza stěny, přes šelest větru, se neslo:

Vzemi, kde je horko, kde pleská mořská vlna,

Žil dlouhonožý Geor...

... proč je mi tak horko na paty! Au-jau!..

...Vikomte, vylez, miláčku, je tu práce...

Pak se něco stalo. Stěny se zahoupaly, židle bouchla a naklonila se. Vikomt se probral a sedl si, nastražil uši. Uslyšel Bobův hlas:

- Ej - jej! Co chceš? .. Táhni!.. A-á-á-á!.. Vikomte, ke mně!

Za stěnou se prali. Bob vykřikl a odmlčel se. Stan se třásl, bylo slyšet těžký chraplavý dech.

Vikomt se řítel ze stanu, motaje se ve spacích pytlích, nabíjel v letu obě hlavně karabiny.

- Vvvv-á-á! - neslo se zpoza stanu.

- He-hej! Drž se, Bobby! - zařval Vikomt a zahrnul za roh. Nebylo tam nic a nikdo. Jenom rozrytý žhavý písek...

- Bobby... - tiše řekl Vikomt, ohlížeje se. - Bobby, kamaráde...

Dýmající rudé duny, saxaul, povíslé plátno stanu... nic víc. A rozrytý žhavý písek. Vikomt si olízl rty.

- Bobby, kde jsi?

Vyplivl písek a pomalu obešel stan. Rudé duny, saxaul, rozrytý žhavý písek... Nic víc.

- Jestli je to vtip, Bobby, tak hodně blbej. A já na tebe kašlu... - hlas mu selhal.

Bylo jasné, že to není žert, a Vikomt to od samého začátku moc dobře věděl. Ale najednou mu to připadlo směšné, a tak se rozesmál:

- Fajn, Bobe, až budeš chtít žrát, přijdeš.

Vikomt pevným krokem obešel stan a vlezl dovnitř. Samozřejmě, že první, co tam uviděl, byl Bob, či spíše jeho nohy - dlouhé, hubené, v šedožených plachtovinových holínkách; trčely zpod spacích pytlů. Teď se Vikomt rozzlobil. Šňal z centrálního sloupu výtečné mnohoocasé dťky Džal-Alla-Ed-Muddina z žil starobylého zvířete Uf a hrozivě je napřáhl.

- Vylez, ty stará kůze! - zařval. - Vylez, nebo zapláčeš jak židé u skal Sinajských!

Bob se nezvedal. Víkomť opatrně udeřil do pytle. Holínky sebou neškusbyly.

- K čertu! - zabřblal Víkomť, měl strach, že se zase vrátí umlčená myšlenka. - Dost ses tu vyválel. Vstaň.

A náhle uskočil dozadu a třásl se nesnesitelnou hrůzou: nohy se nezvedaly. Písek šustil po plátně stanu. Krev mu hlasitě tepala.

- To nic, - řekl Víkomť nahlas.

Zahodil důtky a naklonil se nad deky. Jemná, trpká vůně rudé barvy ho udeřila do nosu. Jemná, pěnivá vůně - jako žádná jiná na světě - nejchutnější vůně ve vesmíru, pach čerstvé krve. Deky stále ukrývaly její zdroj, ale dalo se uhodnout, že to není Bob. Víkomť dobře věděl, že Bobova krev tak nevoní. Ale - holínky? Sědozelené Bobovy holínky. Ach, ale vždyť je to docela jednoduché... Víkomť strhl deky a uchechtl se:

- Tak je to!

Ležel tam snědý člověk v pestrém chalátu, vystrkoval bradku a odhaloval nestydatě širokou černou štěrbinu pod klíčními kostmi; prostěradlo poskvřnil kaší z krve a písku.

- Nazdar, Bažžach-Tuaregu, - usmál se Víkomť.

Bažžach neodpověděl. Stále vzhlížel k povislému plátěnému stropu a svíral v pravé pěsti pramínky krátké zrzavé srsti - chlupy z Bobovy kulaté veselé hlavy.

- Co že ti Bob věnoval svoje holínky... a to i s nohama? - hloubavě se zeptal Víkomť.

Mrtvý se usmál a sedl si, oklepávaje si ruce. Jeho tvář zalévala červeně, svítící v temnotě...

Stan se opět zatřásl. Bobův hlas se znepokojeně ptal:

- Co je ti, Víkomť?... Je ti špatně?..

Víkomť se ohlédl: ve dveřích, na červeném pozadí písků, stála černá Bobova silueta.

- Volal jsem tě, neslyšels? S kým to tady plkáš? Už se probud', stará holínko!..

Víkomť si utřel pot s čela, odplivl si, podíval se přes rameno. V šeru viděl: povalenou židli, schumlané spací pytle, okurky.

- Je to špatný, Bobby, staříku, - ani nepoznával svůj hlas, - byl tady Bažžach. Viděl jsem ho líp, než teď tebe...

- Bažžach-Tuareg?! - Bob vlezl do stanu a narovnal se, pozorně se rozhlížeje. - Nespletl ses? Ty nevíš, co říkáš...

Zasekl se. Víkomť se sesul na podlahu, sedl si a dal hlavu do dlaní.

- Bažžag-Tuareg... - zašeptal zoufale. Padli jsme, Bobe. Bože, pomoz nám! Jsme na tom hůř, než mrtví... Bažžag-Tuareg!..

To je konec, to je konec, Bobby... Teď jsme jako mrtvoly...

Bob div že nevyletěl ze stanu, ale vrátil se a přitiskl se k centrálnímu sloupu.

- K čertu, Víku! - zasípal. - Já jsem ho neviděl... Nebyl jsem přece ve stanu, že? Proč "my"? Vždyť já jsem ho přece neviděl?..

Sedl si na deky a začal se rychle obouvat. Ruce se mu třáslly. Víkomť se k němu rychle obrátil:

- Ty... ty odcházíš?... - koktal křečovitě.

Bob neodpovídal. Chvatně hmatal ve tmě, sebral oblečení, krabičky cigaret, náboje - nacpal do batohu. Víkomť na něj několik vteřin mlčky hleděl a olizoval si vyschlé rty.

- Nenechávej mě tu samotného, Bobe... - promluvil nakonec, - dovol mi jít s tebou... Jsme přece staří kamarádi, že?... -

Natáhl třesoucí se ruku k rameni přítele, chtěl ho pohladit, ale ten sebou divoce trhl a uhnul stranou.

Víkomť se odmlčel, naklonil se dopředu, aby viděl Bobovi do očí. Ten utáhl řemeny, na rameno pověsil karabinu a nedívaje se na Víkomť, pokročil ke dveřím, batoh vlekl po písku. Víkomť křečovitě zaťal prsty do dek a díval se, jak skloněný Bob vylézá ze stanu. Červený trojúhelník dveří na okamžik zmizel a zase se objevil, vzdalující se kroky zavržaly v písku a najednou se zastavily. Víkomť upřeně hleděl na dveře. Velké kapky potu mu stékaly po vyhublých tvářích.

Stan se zakolébál a Bobovo tělo znovu zaclonilo výhled na červené písky.

- Víš, já tě nemůžu vzít s sebou, - řekl Bob měkce. - Nejsi první ani poslední... Vzpomeň si na Chao... a Dereka... a Zisse... Vždyť ty sám bys jednal stejně. Teď jsi na řadě... Jednou budu já... Nezlob se, Víku, kamaráde... Promiň.

Podívali se jeden druhému do očí. Bob se odvrátil...

Vzdálený táhlý rachot přinutil oba vyběhnout ze stanu. Nebe se zatřásl, clona mraků se roztrhla a vypustila do běla rozžhavené ohromné těleso, obklopené párou a kouřem. Otrásalo se rachotem a pomalu se spouštělo na planinu.

- To jsou oni!!! - divoce zařval Víkomť a chytil Boba za ramena. - To jsou oni!.. Přísámbůh, to jsou oni...

Těleso se dotklo půdy a na okamžik se ukrylo v mracích písku. Země se zatřásla pod nohama. Víkomť klopýtl a vrhl se ke stanu - táhl Boba za sebou. Ten nevzdoroval...

Ježatý černo-oranžový sloup narazil do nízké oblohy. Rozžhavený uragán povalil Boba a Víkomť na zem a ti se kutáleli po písku, jako se kutálejí prázdné krabičky od cigaret po asfaltu za letního větrného dne.

- To nic! - křičel Víkomť, kašlaje a odplivuje si. - To jsou drobnosti... samé maličkosti! Stará dobrá Země! Přišlas za náma!

Podánilo se jim zastavit. Bob se zvedl první - protíral si oči a třepal hlavou. Víchr se nakonec uklidnil a zase bylo vidět třesoucí se modrošedá hmota tak půl kilometru daleko. Vzduch kolem ní se postupně uklidňoval. Oba přátelé šli pomalu k hvězdoletu, nespouštějící z něj oči, těžce vytahující nohy z nánosů písku. Víkomť křečovitě vzlykal vzrušením a radostí. Bob vypadal jako člověk, vytažený z oprátky o vteřinu dříve, než žádal rozsudek. Karabinu však držel v podpaždí.

- Chao... Derek... Ziss... - mumlal Víkomť. - Co je to se mnou? Já se vrátím a dám se dohromady. Že, Bobby? Já přece ještě nejsem úplně... A nemůžu za to, že ti Bažžach ukradl nohy... Teda to je ale sranda! Rozumíš, já odkryju deku, a tam je on... Stejný jako tenkrát... když ho zabil Džal-Alla... - idiotsky se zachechtal a zalkl se kašlem. Bob neřekl nic, jen

zrychlil krok.

Ke hvězdoletu nezbývalo ani dvacet kroků, když se část jeho modrošedého oprýskaného povrchu otevřela a ukázala čtvercový poklop vchodu. Několik lidí v lehkých nylonových oblecích vyskočilo na písek; nemotorně podlamovali nohy.

- Haló! Bobe! Vikomte! - křikl jeden z nich. - Žijete? Kde jsou ostatní?

Bob už chtěl otevřít ústa, ale Vikomta znovu přepadl smích.

- Všichni se vrátili domů... a dokonce hloubějc! - zavolal. Modlete se za ně, mládenci... za ně a staříka Bažžacha. Ale já... vidíte mě, že? - jsem živ a zdráv... nevěříte?

- Rychleji! - vriskal Bob - snažil se překřičet šílence. - Všichni do stanu, dělejte! Seberte věci! Naložte je a hned zpátky! Posádka hvězdoletu je obklopila. Někdo chytil Vikomtu za ruce a donutil ho odmlčet se. Velitel rozpačitě řekl:

- Mám docela jiné příkazy, Bobe. Musím tu zůstat, dokud na základnu nedorazí Kainova skupina... oni mají Zlaté rouno.

Bob shodil s ramen pytel s věcmi a začal v něm naschvál pomalu hrabat. Všichni mlčky nehnuté stáli, nebyli s to odtrhnout pohled od jeho třesoucích se rukou.

- Nedržte mě, hoši, já jsem zdravý, řekl Vikomt. - Můžu určit jakýkoli integrál... nebo, jestli chcete, povím vám, co se stalo s Kainem.

Bob se zvedl a podal veliteli tlustý balík, zabalený do rozedrané látky.

- To je všechno, co zůstalo po Kainově skupině, - řekl třesoucím se hlasem. - A to je ještě hodně. Tak proč spěcháte, mládenci. V těchhle pískách bude i bez vás dost kostí.

- Džal-Alla! - zašeptal jeden z nově příchozích.

- Džal-Alla! - zamračene přikývl Bob. - Honíte se...

Velitel opatrně zasunul balík pod paži a přesně se zapnul.

- Vždycky zamýšlím zůstat zde na delší dobu, - řekl.

- Nemáš právo, - chraptivě vydechl Bob.

- Mám příkaz počkat na Kaina.

- Říkám ti, Kain a jeho skupina...

- Já jsem nic neslyšel a nic nevím.

- Ale Zlaté rouno, které jsem ti předal, - Bob se prstem dotkl boule pod hrudí velitele. - Když nevěříš, podívej se, ujisti se...

- Tys mi něco předal? - na tváři velitele se objevil nejhlubší úžas. Ty blouzníš, Bobby.

Vrátil se k ostatním.

- Dával mi něco, hoši?

Mlčeli, a s viditelnými úsměšky pozorovali Boba. Velitel přísně sraštil obočí.

- Vy jste dva prašiví šílenci... plácáte čert ví co, vnášíte paniku do mé posádky... Příkazuji zastřelit vás podle zákonů Planety nachových mračen...

- Zrádce, - skoro nezvučně pronesl Bob.

Velitel vytáhl pistoli.

- Za narušení disciplíny, odhalených... e-e... pokusů o organizované sabotáže, napadení vyššího důstojníka při... e-e plnění služebních povinností...

Ruka s pistolí se zvedla. Bob, olizující si rty, hleděl do černého očka... Pistole byla pneumtická, výstřel nebylo slyšet.

- Ted' na cestu, mládenci, - kapitán se skrčil a nacpal pistoli do pouzdra. - Pohněte sebou, práce je hotová...

- A kam máme dát tohohle? - zeptal se ten, který držel Vikomtu.

- K čertu! Pusť ho. Na místa!

Vikomt si sedl na písek vedle Bobova těla. Nehlasně se smál a poplácával mrtvého po rameni.

- Tak je to, Bobe... Tak je to, kamaráde... - zaslechl velitel. Štítivě se zašklebil a odešel ke hvězdoletu, vázl přitom v písku. Poblíž poklopu se zastavil, položil ruku na pistoli, ohlédl se: Vikomt se vlekl ke skácenému stanu, klátil se a mával dlouhými tenkýma rukama. Ohlédl se. Kapitán spatřil jeho zkrivenou tvář, široce otevřená ústa - Vikomt zpíval a slova se donesla větrem až k veliteli, zavírajícímu poklop:

...Do baru často zašel

...náš Geo-o-o...

Poklop měkce zapadl.

Větrná smršť odnesla Vikomtu od stanu, ale on ještě několik vteřin ležel a dusil se, zpola zasypaný pískem. Pak vstal a ohlédl se. Tam, kde předtím stál hvězdolet, táhla se k obloze písečná smršť a vítr ji hnál do dálky. Písek se zvedal, nalévaje se horkou svítící krví jako škrcená tvář Bažžach-Tuarega, a to bylo velmi směšné. Vikomt se srdečně chechtal, zarýval se do horkého písku a vůbec se nepodivil, když vedle sebe uviděl Kaina. Ten mu lomcoval ramenem a chroptěl:

- Kdo to byl? Kde je Bob? Odpověz, odpověz!..

- Nazdar Kaine! řekl vesele Vikomt. - Tys ještě neviděl Boba? On se vypravil tam, k vám... Veselý, prima chlápek, jo! bože!... Ani ho nenechali vyprávět, jak tě zabil Džal-Alla... tebe a Bažžacha... a všechny, - Vikomt se roztrásl křečovitým chechotem.

- Písečná horečka... - zamumlal Kain, odvraceje se. Byl celý černý, spálený pouští, pokrytý napuchlými jizvami, vysušený pískem.

- Já jsem věděl, že jste všichni naživu, - blekotal Vikomt, - a dnes jsem viděl Bažžacha... Zdravý, veselý, zářící... Ale Bob říká: "Rychleji, rychleji. V pískách i tak už... to... kosti... Tady, hele, všechno, co zůstalo z Kaina" Čtverák, jo jo!..

- Co, k čertu, já žiju! On to věděl, - Kain se ztraceně rozhlížel kolem.

- Nadávají!... Bob křičí: - Rouno! Ale on říká - rozkazují zastřelit! Podivíni! Zalezli do hvězdoletu a frnk!

- Víkomte, chlape, probud' se, - v Kainově hlase se třásl strach a naděje, - kde je Bob? Je snad ve stanu? Nebo odletěl... to snad není možné...

- Bob leží tam... Ty jsi ho opravdu ještě nepotkal!? Šel k vám... k vám... Z pistole... Zlaté rouno, říká, když nevěříš, ujisti se...

- Zlaté rouno?... - zašeptal Kain, pomalu se zvedaje z kleku. - Ten ničema!

Víkomť viděl, jak od obzoru přišly červené mokré oblaky, padla tma. Kain, sotva teď viditelný přes červenou mlhu, si najednou roztrhl košili a těžce utíkal, váznoucí v písku, někam do mlhy. Mlha se na vteřinu pozvedla a Víkomť naposledy uviděl: červené duny, saxaul, žhavý písek, těžkou nachovou oblohu...

Vydáno. A. a B. Strugačtí: Vozvraščeniye (Poledne 22. století): fantastická povídka / vyobrazení (?) G. Makarov. Tisk Dětgiz, 1962...

Ze sbírky: Moby Dik (Moby Dick) - strany 148-165.

A. a B. Strugačtí: Písečná horečka / Předmluva Borise Strugackého. Fapntakrim MEGA, 1993, č.1, strany 6-8.

Málo známá díla A. a B. Strugackých - program "ABSaljut".